

Evangelí del diumenge de la setmana XXII de durant l'any: “amic, puja més amunt”

Evangelí i comentari del diumenge de la setmana XXII de durant l'any. “Tothom qui s'enalteix serà humiliat, però el qui s'humilia serà enaltit”. La virtut de la humilitat resulta ésser una condició necessària perquè Déu ens pugui exaltar.

Evangelí (Lc 14, 1.7-14)

Un dissabte, Jesús va anar a menjar a casa d'un dels principals dels fariseus. Ells l'estaven observant.

Jesús observà que els convidats havien escollit els primers llocs i els proposà aquesta paràbola:

—Quan algú et convida a un banquet de noces, no et posis al primer lloc. Hi podria haver un convidat més important que tu, i llavors vindria el qui us ha convidat tots dos i et diria: “Cedeix-li el lloc”, i tu hauries d'anar a ocupar el darrer lloc, tot avergonyit. Més aviat, quan et conviden, ves a posar-te al darrer lloc i, quan vingui el qui t'ha convidat, et dirà: “Amic, puja més amunt.” Llavors seràs honorat davant tots els qui són a taula. Tothom qui s'enalteix serà humiliat, però el qui s'humilia serà enaltit.

Després digué al qui l'havia convidat:

—Quan facis un dinar o un sopar, no hi cridis els teus amics, ni els teus germans, ni els teus parents, ni veïns rics. Et podrien tornar la invitació i ja tindries la teva recompensa. Més aviat, quan facis un banquet, convida-hi pobres, invàlids, coixos i cecs. Feliç de tu, llavors, perquè ells no tenen res per a recompensar-te, i la recompensa, la trobaràs quan ressuscitin els justos.

Comentari

Durant el seu ministeri públic, Jesús va acceptar amb certa freqüència les invitacions de diverses persones per menjar a casa seva, fins i tot dels que la societat considerava gent de vida poc recta. Va ser tal l'actitud acollidora de Jesús, que alguns hipòcrites el van titllar de “golut i bevedor, amic de publicans i

pecadors” (Lc 7, 34). En aquesta ocasió, Jesús és rebut a casa d'un dels principals fariseus i –escriu sant Lluç– molts ho observaven. Però a Jesús, per sobre de l'opinió pública i les xerrameques, li mou l'afany de salvar tothom. Com diu sant Ciril, “tot i que el Senyor coneixia la malícia dels fariseus, acceptava els seus convits per ser útil als que assistien a ells amb les seves paraules i miracles”[1].

En notar Jesús com els fariseus anaven triant els primers llocs, els va proposar una paràbola ambientada en un banquet de noces. A primera vista, sembla un consell humà senzill d'etiqueta social per quedar bé davant la gent. Tot i això, la imatge amaga un missatge molt més transcendent sobre la virtut de la humilitat, que queda condensat en la famosa sentència paradoxal: "Tothom qui s'enalteix serà humiliat, però el qui s'humilia serà enaltit".

La tradició de l'Església ha insistit força en el paper fonamental que exerceix la virtut de la humilitat de què parla Jesús a casa del fariseu. Molts pares de l'Església coincideixen a definir aquesta virtut, com va fer sant Gregori: “Mare i mestra de totes les virtuts”[2]. Jesús fa entendre al fariseu que no és fàcil encertar l'actitud adequada que hem d'adoptar, segons la veritat de nosaltres mateixos en cada situació. És fàcil creure's més del que hom en realitat és. Per això, Jesús suggereix considerar-se sempre inferior al que es podria esperar; posar-se “al darrer lloc”.

En realitat, Jesús és qui ha sabut posar-se en darrer lloc i després ha estat exaltat. Com explica Benet XVI, aquesta paràbola, en un significat més profund, fa pensar també en la postura de l'home en relació amb Déu. De fet, l'últim lloc pot representar la condició de la

humanitat degradada pel pecat, condició de la qual només l'encarnació del Fill unigènit pot elevar-la. Per això Crist mateix “va prendre el darrer lloc al món —la creu— i precisament amb aquesta humilitat radical ens va redimir i ens ajuda constantment” (*Deus caritas est*, 35) [3]. Jesús és qui es va posar de veritat en darrer lloc, el del servei als altres i el lliurament generós fins a la creu. Per això després va ser exaltat a la dreta del Pare. En cert sentit, Jesús mateix va sentir la frase de la paràbola d'avui: “Amic, puja més amunt”. La virtut de la humilitat resulta ésser, per tant, una condició necessària perquè Déu ens pugui exaltar, perquè “a passes d'humilitat és com hom s'enfila a dalt del cel”, comentava sant Agustí[4].

Finalment, Jesús suggereix al fariseu viure la caritat amb els altres, que també és senyal d'humilitat. Per això el Mestre anima el seu amfitrió que

convidi el seu banquet precisament tots aquells que qualsevol posaria en darrer lloc i no al primer, “pobres, invàlids, coixos i cecs”, que no tenen mitjans per correspondre. Aquesta actitud generosa que dona importància i valor als humils és premiada i exaltada per Déu que, com diu Jesús, “recompensarà en la resurrecció dels justos”. Perquè, com explica sant Joan Crisòstom, “si convides el pobre, tindràs per deutor Déu, que mai no oblida”[5]. I aleshores sentirem nosaltres també la invitació de l'amfitrió: “Amic, puja més amunt”.

.....

[1]Sant Ciril, *In Cat. graec. Patr.*

[2]Sant Gregori Magne, *Moralia*, 23,23.

[3]Benet XVI, Àngelus, 29 d'agost del 2010.

[4]Sant Agustí, *Sermó sobre la humilitat i el temor de Déu*.

[5]Sant Joan Crisòstom, *Hom. 1 in Ep. ad Col.*

Pablo M. Edo

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca/gospel/evangelis-del-
diumenge-de-la-setmana-xxii-de-
durant-lany-amic-puja-mes-amunt/](https://opusdei.org/ca/gospel/evangelis-del-diumenge-de-la-setmana-xxii-de-durant-lany-amic-puja-mes-amunt/)
(13/03/2026)